

תודה תודה לכל האוהבים

חברה-ליצים אוהבים. תודה לכם מכל הלב על גילויי החיבה הסמויים והגלויים, הכתובים והבעלפ'אים שאתם טורחים לשלוח לי — סיפור האהבה שלי אתכם זה משהו עם וולט'ו ג'ונה — לכן אני באמת מרגישה צורך פעם אחת ולתמיד לספר למה אני לא כותבת סדרי.

אין לזה שום קשר עם ההנהלה. ההנהלה דווקא בסדר, ממש בסדר גמור. מסכימה לתת לי מיגרש כל שבוע, ובלבד שאכתוב. אלא שאצלי, כשאין לי סחורה, אני לא מוכרת כלום, ובטח לא פותחת את החנות, שיראו הקליניטים שאין „מה יש?" אמר לי פעם אבנרי. „חוכמה לכתוב כשיש מה להגיד? חוכמה לכתוב כשאין מה להגיד, ושלא ירגישו!" באמת חוכמה אדירה, אלא שאני לא מכירה אותה.

חוץ מזה, חסרות לי כמה שעות ביממה. להיות אמא משוגעת, נשואה למיסטר מוסר-עבודה בכבודו ובעצמו, ושני קילומטרים של בלטות על כל תכולתם בלי עזרת על ראשי, באמת לא מותירים לי פנאי לצרצר בעט — אפילו זה גורם לי נחת אדירה. יש למישהו איזה פנטז פנוי בשבילי — שיסדר לי את העניינים?

להיות אמא של דנה

כך זה התחיל

היתה לי עם דנה שלי אהבה ממבט ראשון. איך שראיתי אותה חטפתי מכה בלב. לעולם — לעולם לא אשכח את המבט הראשון שלה בי. מי אומר שתינוקות לא רואים? היה לה מבט מרוכז וקרני — של מי את? איך את נראית? מבט בוטה, סקרן בלי בושה, נבון מפחיד. בת שלי קטנה, גזול פועם ולח, שכבה על ביטני — מתחה צוואר קטן — וחקרה אותי בריכוז. ואני — מוקסמת, מתרגשת, מתמכרת לת'

חושות בלי חשבון לקהל — ליטפתי ב-חוקה את גבה — לוחשת לה בביטחה מרגיעה-סמכותית-ואוהבת את מילות ה-קסם — הכל בסדר נשמה שלי. הכל בסדר, הכל בסדר. כל מילה מכוונת אל גופה הי-קטן, למלא אותו ביטחה ועוצמה. להדליק את נרה בנרי.

היה זה החלק הכי יפה בתוך הסיוט ש-קוראים לו לידה בבית-חולים ציבורי. רק היום, אחרי עשרה חדשים, אני בכלל מסוגלת לדבר על הנושא. ואין לי טענות לבית-החולים המסויים שבו שהיתי. האני-שים שם באמת משתדלים באופן עקרוני לעשות את המיטב. השיטה, השיטה עצמה, פשוט רקובה. ואין תקציבים לשנות זאת. אני יודעת. מדובר כאן בסך הכל בנשים יולדות, ובבתי-חולים בתוך תחומי הקו ה-ירוק. זו שעת צרה ליעקוב. שעות-החול-מטפטי, ומן המפורסמות היא, שאין מס-כימים לקבל מאיתנו חזרה שטח שלא הושקע בו תקציב המדינה. של עשרים השנים הבאות. הזמן קצר והמלאכה מרובה. מרובה מאוד אפילו — כיוון שעד כה השקענו בסך-הכל רק את תקציב עשר השנים הבאות — ומה עם התצי השני? ובעת כזו אני באה עם שירי נפש.

אבל נחזור לבית-החולים. אני זוכרת שתי אחיות נהדרות, שהיו כמו קרני-אור באפלה. הרגשתי הכי רע בעולם. גישמתי כמו ציפור במלכודת. נוסקת לכאן ולכאן, ובכל מקום קיר. אין שום מקום, שום מוצא, שום אפשרות להימלט מהכאב, לברוח מתוך הגוף הזה, לנתק את הקשר הגורדי. חייבים לעבור את מנהרת הבלהות, ודרך אחת איין. הרופא התורן סופר זבובים על התיקרה, בוהה באטימות פוגעת. „המיספר" שלו עוד לא הגיע, כך שאין לו סיבה מיר-חדת להשתגע עד כדי לדבר איתי לפני שהמצב מאלץ, מה עוד שלא הצהרתי לו מה אני עושה ואיפה אני כותבת לפעמים, הערה, שלרוב מחליקה לי את החיים עלי-אים. אני זוכרת שהתחננתי אליו שירדים אותי חלקית, כפי שקבענו והסכמנו מראש — והבער הנפוח הזה, ככל שידע פחות התעקש יותר שיש לי „עוד המון זמן" למרות שטענתי וחזרתי וטענתי שאני מר-גישה שאני הולכת ללדת מיד, ויש לי כבר ניסיון עם עצמי. אבל זו כמו מן אכס-יומה כזו — נשים יולדות הרי מאבדות את השכל, ועל כן יודע שאין טעם לכבד אותן עד כדי להקשיב להן — אפילו אינן היסטריות. אחר כך כבר לא היה איכפת לי מכלום. הלידה התחילה מיד, כפי ש-ידעת, וה„יש לך עוד המון זמן" הפך לי-מרוץ אחר המרדים שכמובן הגיע מאוחר-מדי.

כל כך רציני להיות מנוטרלת מכא-בים, כדי שיהיה לי מרחב נפשי להתפנות לרגע החד-פעמי הזה, בסוף הוא מגיע, ואני מבלה אותו ביטורים, שונאת את ה-עולם. כמה פרוואי.

תישעה חדשים תיכננתי לי את הלידה כשיא הכיף, שיא הפנן, שיא החוויה, יופי נטו, בלי הכאבים, וברגע אחד, פרץ אחד שלא הבאתי בחשבון, הרס לי את הכל, ואני אומרת זאת היום — מפרספקטיבה של זמן מאושר.

מה לאמר, בית-חולים, זו פלנטה אחר-רת. פשוט חיים אחרים.

כל מיני חוקי חברה של הגניות מיני-מלית בירואי, אינם מופיעים כמסתבר, בספרי הלימוד של רופא. יום אחד אשב לשבור את הראש ברצינות בסוגיה למה מקצוע הרפואה, מקנה לעוסקים בו כזה מצב אלוהים בעיני עצמם, מעל ומעבר, ובלו שום פרופורציות לתפקודם המיקצועי המציאותי.

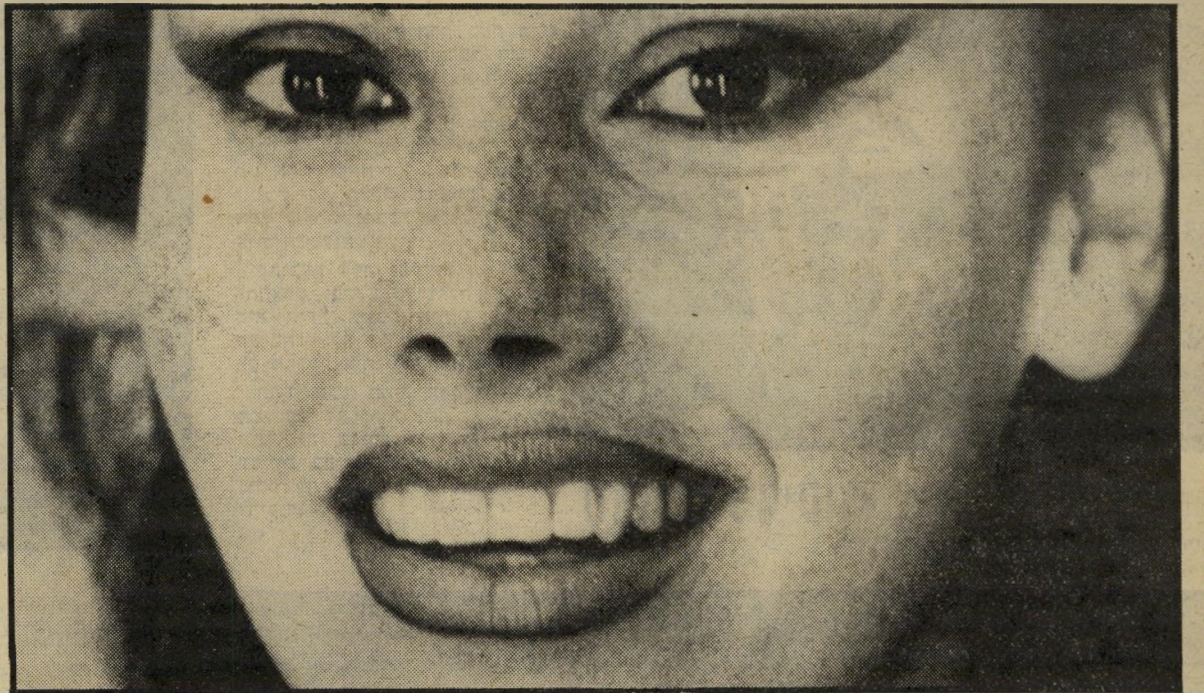
זה עיוות לא ברור לי, למה צריך הבן-אדם לתרום גם את האגו שלו כמרבד לרופאים בכדי שהדינמיקה הבין-אישית חולה-רופא תתבע ככיאות. מאוד מעניין אותי מה כל זה שייך למיגור המיקצועי הטהור. אני אומרת זאת, וזוכרת בריאפ-ציה, שהלואי והייתי זוכרת את שמו, בשימחה הייתי מכפישת אותו כאן באופן חגיגי. כל יום היה עובר במחלקה בזמן ארוחת-הבוקר, והיה קורא בקול: „תראו איך אתן נראות בהמות! איך אתן לא מתביישות לאכול כך על חשבון הציבור?"

סטוצים הצ'ופצ'יק של הקומקום

לא להרוס לי את הפרצוף. אלא שפרפקציוניזם, אפילו זה מהזן המציאותי, זו מחלה, מה לעשות.

שנים רציני לתקן את השיפץ. מי-לימטר, לא יותר. אף פעם זה לא היה סוד. החברות היו באות לפי הסדר להוציא לי את הג'וקים מהראש. „בשביל תיקון כזה קטן, את יכולה ליפול יאלה!" ומיד אחרי זה היה נשלף נימוק האופי, שגר כידוע לכולו באף, כך ששנות גיבוש אישיות רבות עלולות לרדת לי לטימיון בשניט פזיו אחד. לנגוצקי האגדית אפילו הציעה לי

בזמן האחרון אני מוצאת את עצמי מושכת בלי בושה בשרוול לכל מכר שאומר לי שלום ותובעת בחוסר-סבלנות. „נו?! אתה לא אומר לי תתחדשי?" בחוסר-אונים המכר לא אומר לי תתחדשי. אף אחד לא אומר לי תתחדשי. כולם מתכווצים באי-נעימות — אני אלופה בלעורר ריגשי-אשמה, ירשתי את זה מאמא שלי — וכיוון שלאיש אין אומץ להודות באמת להא-חברתית, שכולנו באיזה שהוא מקום, מעניין אותנו הכי הרבה בדרך-כלל רק מהתחת של עצמנו, מיד מרגיש הקורבן שלי

אף אחד לא אומר לי תתחדשי
וג'י הרי יש צ'ופצ'יק חדש

קשר ישיר עם פיטנטי הגדול שיושב בברזיל, ומנסר את כל הפיות של הסרטים — אבל אני עשיתי חשבון, שפיטנטי שם, והאף שלי כאן, וצריך לעזוב שטריות.

כל מנתח שהייתי פוגשת במרצות הזמן, היה מודיע לי שצריך לנתץ ולהרוס, לחתוך ולשבור, ותיקון קטנטן כחפצי פשוט לא אפשרי מבחינה טכנית אצלי — ואני הרי רציני מילימטר. יום אחד טיילתי עם דנה, ובא לי רעיון להיכנס למנתח שעובד בצ'כונה. זה מנתח שמכל הציכונות באים אליו. באים מצ'כונות בכרליהילס, מצ'כונות בלאייר, ומכל מיני כאלה צ'כונות. באתי, הסברתי, ולהפתעתי אמר שאין בעיות. זה אפשרי. חשבתי שאני משתגעת. חלום של שנים, ואני על יד. האיש באמת הבין את הראש שלי. בחטתי בו מאה אחוז. תיכף קבעתי תור, ומאושרת רצתי לבשר לבעללי — זה הליברלי, המכבד וזכויות הפרט — אפילו זה הנשוי לו. כל זמן שהפרט דגן אינו מנצל את ליברליותו המוצהרת לרעה — דיינו, מתעקש ליישם את זה במציאות.

כשהתעייפתי להסביר ולשכנע — הבחרו חזר יום אחד הביתה, ופשוט מצא את אישתי חבושה. הכן-אדם צריך לדעת לחשב סיכונים. ריב עובר אמרתי, ואף נשאר אצלי. אז זהו. כל יום הנפחיות יורדת יותר ויותר, והעסק מקבל צורה של בן-אדם. היה כדאי לאללה. להשתפר זו הרגשה כל כך טובה, כמעט יותר מאשר להיות שפיר.

בלחץ — כיוון שהנה, טוב תפסו אותו על חם מתעסק רק בעצמו, עד כדי אי-הבחנה בשינוי כה בולט אצל הזולת, שינוי חגיגי, שאמור להיראות, אם דורשים עבורו כזה תתחדשי, והוא — האונניסט — אף לא מבחין בו.

חלקם מתעשת, וכמו ב„שחק אותה" הם מתחילים להתאבד. תסרוקת!!! צבע!!! מעיל? נעליים!!! ואף על פי שאת כל השיחה אני מנהלת בפזוזה של הרוגליף מיצרי — אף אחד, אף אחד, לא עולה על האף, אני תמיד הייבת לספר — ואז הציבור נחלק לשניים. חלק נופל על צווארי בשימחת אמת, ואומר שזה נהדר, לא מרגישים שום דבר, וזה באמת יפה, ומהר את הכתובת של המנתח. אלה הופכים חברים שלי לנצח.

החלק השני חביב מאוד עד רגע הגילוי, אבל אז, כמו נבוט היכה להם בראש. מיד הם מרצינים, זוקפים צווארון חולצתם בהדרגה מתבדל, ובקפידה מודיעים לי בסליחה, אבל יקח להם זמן להתדגל לאף החדש — בו אף לא הבחינו. לאלה כל שינוי הורס את הסדר הטוב, מועזע את החיים, ואת העסק הם לוקחים ממש באופן אישי. מעשי או לא, אפקטיבי להם או לא — שינוי זה שינוי, ורינגו זה סולה. „היה לך אף נהדר," הם מודיעים לי מרות, „מה היה חסר לו?"

שום דבר, באמת שום דבר אם להודות על האמת. הסתדרתי עם האף הישן שלי טוב מאוד. מצאתי איתו בעל, מצאתי איתו אפילו שניים אם להיצמד לכרונוולוגיה, הוא מסר לי מידע מדוייק על טיב בניאדם, ואפילו היה מספיק פוטוגני